

Jamsai

醫囍香

ยอดหญิง
ทมิฬเทวดา

4

อวิจัวา 雨久花 เขียน

เม่นน้อย แปล

พิกุลวรรณ

“
เอ๋ยถึงเรื่องในอดีต ภาพเหตุการณ์นั้นเมื่อห้าปีก่อนปรากฏขึ้นตรงหน้า เขาเข้าห้องหออย่างสง่าผ่าเผย ในขณะที่นางแม่ลูกสามคนเกือบจะลงไปในปรโลก จับพลันเส้นเลือดบนหน้าผากของชายหนุ่มปูดออกมาทันที ไม่ใช่เพราะโกรธที่ถูกเงินสื่อเหนียวคิดบัญชีเก่า แต่เขาเกลียดตนเองในอดีตเขาทำอะไรลงไปบ้าง นางมีเหตุผลที่จะเกลียดเขา มีเหตุผลที่จะไม่ภัยให้เขา

ใบหน้าเปลี่ยนจากถมึงทึงเป็นซีดขาว นานทีเดียวเขาจึงพิมพ์ว่า 'เจ้า...เกลียดข้าถึงเพียงนั้น...จริงๆ หรือ'

”

มากกว่ารัก ยอดหญิงหมอลอเวดา 4

อริ้วอวา เขียน เม่นน้อย แป

《醫香》

Volume 04

All rights reserved

Original story and characters created and copyright © Author:

雨久花 Yu Jiu Hua

Thai edition rights under license granted by 文心信息諮詢工作室
(Wenxin Counseling Studio www.wenxinchuban.com)

Thai translation copyright © 2017 Jamsai Publishing Co., Ltd.,

Thai edition arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2034-0

ภาพประกอบ 陳俊宏 (CHEN CHUN HONG)

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

คำนำ

หากท่านอ่านมาถึงบรรทัดนี้ของเล่มที่สี่ ก็คงทราบดีถึงความน่าสนใจและน่าติดตามที่ 'ยอดหญิงหมอลอเวดา' มีให้แก่ผู้อ่านทุกท่านแล้ว ในเล่มสี่ซึ่งเป็นครึ่งทางนี้เรื่องราวก็ยังคงความเข้มข้นและเสน่ห์ของเรื่องที่มีมาตั้งแต่เล่มแรกเอาไว้ได้เป็นอย่างดี อีกทั้งยังเพิ่มฉากละมุนอบอุ่นหัวใจให้นักอ่านได้อมยิ้มพร้อมพรายกันมากขึ้นกว่าเดิม ความสัมพันธ์ของตัวละครแต่ละตัวก็มีทั้งที่เป็นไปในทางที่ดีขึ้นและแย่ลงถึงขีดสุด รับรองว่ายิ่งอ่านจะยิ่งชวนให้นักอ่านสงสัยใคร่รู้ในตอนต่อไปอย่างแน่นอนค่ะ

เส้นจบซึ่งเตรียมทางหนีทีไล่เพื่อให้เงินสื่อหนีงหลบหนีจากโทษประหาร ทำหลายสิ่งหลายอย่างให้นางมีชีวิตที่ดีขึ้นและยาวนานขึ้น แต่ก็ดูเหมือนว่ากำแพงที่กั้นขวางทั้งสองคนนั้นยังคงแน่นหนายากที่จะพังทลายลงโดยง่าย แต่ใครจะรู้อย่างไรเสียจิตใจของสตรีก็เปราะบางยิ่งนัก มิแน่ว่าครานี้ความดีที่เขาทำอาจลบล้างอดีตเลวร้ายและความลำบากทั้งกายใจที่นางเคยได้พบเจอมาก่อนหน้านี้อีกเป็นได้ อย่างไรก็ตามเวลานางก็เหลืออีกไม่มาก มีผู้สร้างวันคืนที่แสนสุขก่อนจะจากไปไกลถึงปรโลกมิดึกว่าหรือ แต่แม่นใจนางและเขาจะอ่อนโยนลงหรือแข็งกร้าวต่อกันอย่างไรก็ใช่ว่าจะกำหนดทุกสิ่งทุกอย่างได้โดยคนสองคน เพราะที่จวนแม่ทัพยังมีสตรีของเขาและมารดาไร้เมตตาผู้นั้นเผาคอยจะกลั่นแกล้งและเหยียบย่ำนางให้จมดิน หากนักอ่านได้เป็นเงินสื่อหนีงเพียงแค่ครึ่งวัน ก็อาจจะต้องปวดเศียรเวียนเกล้าไปอีกค่อนข้างก็เป็นได้ ชีวิตที่ซับซ้อนซ่อนทั้งร้ายและรักของนางจะดำเนินต่อไปอย่างไร พ่อลูกจะได้พบหน้ากันในเกมนี้หรือไม่ พลิกกระดานหน้าต่อไปพบเจอกับเรื่องราวที่ชวนให้ทั้งอบอุ่นและบีบคั้นหัวใจเรื่องนี้ไปพร้อมกัน

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

แนะนำตัวละคร

- * เงินสือเหนียง บุตรสาวของเสนาบดีเงินขุนนางต้องโทษ แต่งเป็นภรรยาเอกให้กับเส้นจงซึ่งเพราะชื่นชอบเขาเป็นอย่างมาก แต่ด้วยนิสัยเกรี้ยวกราดเอาแต่ใจของนาง จึงถูกเส้นจงชิงขังไว้ล่อออกไปอยู่บ้านบรรพบุรุษที่เมืองห่างไกล ภายหลังเป็นหมอมเหวดาที่มีชื่อเสียงโด่งดัง
- * เส้นจงซึ่ง แม่ทัพเส้น แม่ทัพผู้ยิ่งใหญ่เกรียงไกรของแคว้นผู้นี้มีความสามารถทางการทหารโดยแท้ เป็นบุคคลที่ร่ายบีจึงจะได้พบเห็นสักครั้ง จึงได้รับความโปรดปรานจากองค์ฮ่องเต้เป็นอย่างมาก ขึ้นชื่อเรื่องความกตัญญูต่อมารดาและปกป้องพวกพ้อง
- * เจียนเหวิน บุตรชายฝาแฝดคนโตของเงินสือเหนียงกับเส้นจงซึ่ง นิสัยซุกซนตามประสาเด็ก แต่มีความเป็นผู้ใหญ่และเป็นคนละเอียดลออมากกว่าเจียนอู่ หัวไวกับตัวเลขเป็นพิเศษ
- * เจียนอู่ บุตรชายฝาแฝดคนเล็กของเงินสือเหนียงกับเส้นจงซึ่ง นิสัยซุกซนตามประสาเด็ก เฉลียวฉลาด ข้างเอาใจ ว่างามและเผด็จการ อยากรบจ้าวหยวนและเป็นแม่ทัพที่ยิ่งใหญ่เกรียงไกรเหมือนแม่ทัพเส้น
- * เส้นเซียวเสียน บุตรสาวเพียงคนเดียวของเส้นจงซึ่ง กำเนิดจากอู่เหนียงใหญ่หยางเฟิง
- * หลูจวิน หัวหน้าสำนักแพทย์ทหาร ประจำการอยู่ที่ค่ายทหารเฟิงอู่เชี่ยวชาญการรักษาบาดแผลภายนอก
- * เฟิงสือซาน ทหารในกองทัพของเส้นจงซึ่ง เก่งการลักขโมย มีฉายาว่า 'จอมโจรหกนิ้ว'

31

นอกเมือง ในคฤหาสน์อีกหลังของเส้นจางชิง
 "ท่านแม่ทัพมาแล้ว" พอได้ยินเสียงเคาะประตู เจินเจาชิงพอบ้าน
 งานทั่วไปของจวนแม่ทัพรีบก้าวเข้าไปต้อนรับ
 "คนส่งมาแล้วหรือยัง" เส้นจางชิงเอ่ยถามทันทีที่ก้าวเข้ามา
 "อยู่ในห้องหลักแล้วขอรับ" เจินเจาชิงผงกศีรษะ ก่อนจะกล่าวตอบ
 "บ่าวจะพาท่านไปเอง"
 "เฝ้าอยู่หน้าประตู ห้ามผู้ใดเข้ามาทั้งนั้น" เส้นจางชิงหันไปสั่งทหาร
 องครักษ์ที่พามาด้วย
 หูอันกวนซื้อมือหนึ่งของเส้นจางชิงรอรับอยู่หน้าประตูห้องหลัก
 "คนเตรียมไว้เรียบร้อยแล้ว ท่านแม่ทัพจะเข้าไปดูก่อนหรือไม่" เขา
 พูดยกกลางเดินนำเส้นจางชิงไปยังประตูข้างบานหนึ่งในมุมลับตาคน
 ในห้องลับมีหญิงสาวผู้มีรูปโฉมงดงามลุ่มบ้านลุ่มเมืองคนหนึ่ง

นั่งอยู่ มองเดินๆ เหมือนเงินสี่อเหนียง แต่ทำทางเข้าวนกลับแตกต่าง จากความสุชุมเยือกเย็นของเงินสี่อเหนียงอย่างยิ่ง ทำให้เส้นจซึ่งแค่ มองปราดเดียวก็รู้สึกรังเกียจ

"คารวะท่านแม่ทัพ" หญิงสาวผู้นั้นลุกขึ้นย่อกายให้ชายหนุ่ม อย่างอ่อนข้อย

เส้นจซึ่งยื่นมือออกไปเชยคางนางขึ้นมา ดวงตาของนางมองมา ที่เขาอย่างหยาดเยิ้ม กระจางใสแวววาวดุจสายน้ำในบ่อน้ำกลางฤดู ไปไม่ร่วง

ครั้นรู้สึกว่บรรยากาศรอบด้านเยียบเย็นกะทันหัน หญิงสาว ตระหนักจนคุกเข่าลงกับพื้น "ป่าวสมควรตายเจ้าคะ!"

"อย่าใช้สายตาแบบนี้มองคน!" เงินสี่อเหนียงไม่มีทางมีแววตา เหลาะแหละไม่มั่นคงเช่นนี้! ดวงตาของนางราบเรียบดุจผิวน้ำ อ่อนโยน และสงบ เมื่อรู้สึกว่คนผู้นี้เลียนแบบได้ไม่เหมือนเงินสี่อเหนียงแม้แต่น้อย หัวใจของเขาก็บังเกิดความหงุดหงิดอย่างไร้สาเหตุ

หูอันเห็นเส้นจซึ่งมิโห้จึงรีบส่งสายตาให้หญิงผู้นั้นและยื่นมือตึง ผู้เป็นนายออกไป "ท่านแม่ทัพมีอะไรออกไปพูดข้างนอกเถอะ"

"ไม่เหมือนจริงๆ หรือ" พอกลับมาที่ห้องหลัก หูอันขับเหงื่อบน หน้าผากพลางถามขึ้น

"เหมือนที่ตรงไหนกัน" เส้นจซึ่งแค้นเสียดเย็น "ฮูยินไม่มีทางทำท่า เหลาะแหละขลาดเขลาเช่นนี้!" น้ำเสียงของเขาขุ่นเคืองยิ่ง รวากับแค่ แววตาเมื่อครู่นี้ของหญิงสาวก็เท่ากับการลบหลู่เงินสี่อเหนียง

หูอันอดหัวเราะไม่ได้ "แล้วรูปโฉมเล่า"

"...เหมือนอยู่แปดส่วน"

"วิชาแปลงโฉมของผู้น้อยยอดเยี่ยมก็จริง แต่กลิ่นอายความสงบที่แผ่ออกมาจากตัวสุณินอย่างเป็นธรรมชาติกลับไม่มีใครลอกเลียนแบบได้" หุอันมองเส้นจางซึ่งอย่างลำบากใจ "ท่านแม่ทัพต้องการคนเร่งร้อนขนาดนี้ มีเวลาแค่ไม่กี่ชั่วโมงจะให้ผู้น้อยไปหาคนที่มีความรู้ที่เหมือนสุณินมาจากที่ไหนได้"

หุอันเห็นเส้นจางซึ่งหน้าตาบึ้งตึงเย็นชาที่ร้องประท้วงในใจ กลืนอาย ความเจ็บปวดจากเบญจมาศที่แผ่ออกมาจากตัวเงินສິ່ງเหนียว มีความอ่อนโยนราวกับสามารถสลายความชั่วร้ายทั้งปวงในโลกนี้ได้ ได้เวลานี้คงไม่มีคนที่สองอีกแล้ว ให้เขาหาสตรีที่มีลักษณะใกล้เคียงกับนางในชั่วข้ามคืน นี่จะต่างอะไรกับการให้หญิงสูงวัยคลอດลูกกัน

"แตกต่างกันเกินไป หากถูกคนจับได้..." ชายหนุ่มส่ายหน้า "ไม่ได้พูดต่อ"

อย่างมากเขาก็ถูกฝ่าบาทตำหนิ ถูกลดตำแหน่งหลายขั้นและสูญเสียอำนาจทางการเมือง แต่เงินສິ່ງเหนียวจะต้องตาย! เรื่องนี้เกี่ยวพันถึงชีวิตของนาง เขาจะยอมให้เกิดข้อผิดพลาดไม่ได้แม้แต่บ่อย

"อะไรนะ เส้นสุณินหาวิธีได้แล้วหรือ!" ตำราในมือของจางหลินกับหูลู่จวินร่วงลงบนพื้น

"ขอรับ" ชั้นที่มาส่งข่าวผงกหัว "ตอนนี้ไปตำหนักอู่เหอแล้ว สั่งให้บ่าวมาแจ้งข่าวท่านทั้งสองว่าไม่ต้องเหน็ดเหนื่อยศึกษาตำราแพทย์อีกแล้ว"

หลุยจิ้นกับจงหลินมองหน้ากันไปมา ต่างรู้สึกเหมือนกำลังฝันไป ด้วยคิดว่าตนเองพักผ่อนไม่เพียงพอและกำลังฝันอยู่ หลุยจิ้นจึงหยิกตนเองแรงๆ รู้สึกเจ็บจนต้องกัดฟัน เขาพลันได้สติแล้วคว้าตัวจงหลิน "ไป เราไปดูกัน!"

เงินสือเหนียงกำลังเผชิญหน้ากับบรรดาหมอหลวง ในตำหนักก็เหวี่ยงเกิดความเจ็บอย่างแปลกประหลาด ทำให้เงินสือเหนียงพลันตระหนักว่าไม่รู้ด้วยความจริงหรือไม่ หมอหลวงและหมอที่อยู่ในตำหนักยืนอยู่ตรงหน้านางเหมือนกำแพงคน กีดขวางทางเดินไปยังตำหนักบรรทมขององค์ชายเจ็ด

"ได้เท่าเจียง" น้ำเสียงของเงินสือเหนียงราบเรียบ แต่กลับแฝงความน่ายำเกรงที่เกิดขึ้นเองอย่างเป็นธรรมชาติ

หมอหลวงเจียงตัวสั่นและได้สติไม่สนใจหมอหลวงหลี่ที่ห้ามปรามอยู่ข้างหลัง เขาประสานมือให้เงินสือเหนียงทันที "เส้นสุหยินไม่รู้จะรบกวนเรา..." น้ำเสียงสั่นสะท้านเล็กน้อย "เพ็งจะถวายฎีกาที่ลงชื่อของหมอทุกคนไป" สายตาที่มองเงินสือเหนียงแฝงแววอันวอน

เงินสือเหนียงสะท้านเฮือก เร็วถึงเพียงนี้เชียวหรือ พวกเขาพร้อมลงชื่อถวายฎีกาให้ฝ่าบาทจัดเตรียมงานศพแล้ว นี่ย่อมหมายความว่าหากวันนี้นางช่วยชีวิตองค์ชายเจ็ดไว้ได้จริงๆ พวกเขาที่ทุกคนไม่ตายก็ต้องถูกลกหน้าออกมาแน่!

มิน่าได้เท่าเจียงที่เป็นถึงหัวหน้าสำนักแพทย์หลวงถึงยอมลดศักดิ์ศรีมาขอรื้อนาง

มีนาคนเหล่านี้ถึงได้พร้อมใจกันขนาดนี้ ไม่มีใครร้องบอก ไม่มีใครจัดการ ทุกคนต่างเข้ามาขวางทางเดินของนางไว้!

พระราชวงศ์ไม่เหมือนคนทั่วไป หากองค์ชายเจ็ดสวรรคต ดีไม่ได้ หมอหลวงเจียงที่เป็นหัวหน้าหมอผู้ทำการรักษาอาจต้องถูกตัดหัว ในประวัติศาสตร์หมอหลวงที่ถวายการรักษาให้พระราชวงศ์มีทั้งที่ถูกโบย เนรเทศ ตัดหัว ประหารสามชั่วโคตร จำได้ว่าชาติก่อนนางเคยอ่านนิยายเกี่ยวกับหมอหลวงเรื่องหนึ่ง เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นในราชวงศ์หมิง สมัยพระเจ้าจูตี้ไท่เฟย* ผู้สววยพระองค์หนึ่งเป็นโรคมดลูกหย่อน หมอหลวงรักษาด้วยวิธีบำรุงพลังชีวิตในร่างกาย คิดไม่ถึงว่าผ่านไปเพียงไม่กี่วัน ไท่เฟยพระองค์นั้นจะสวรรคตกะทันหัน สุดท้ายฮ่องเต้พิโรธหนัก ประหารหมอหลวงที่ถวายการรักษา ธิบัพพ์ของตระกูลและประหารสามชั่วโคตร

หมอหลวงเจียงสนับสนุนให้ทุกคนร่วมลงชื่อถวายฎีกาเพราะต้องการให้ทุกคนพินิจถะมัง พอนางบอกว่ามีหนทางรักษาของค์ชายเจ็ด การกระทำของเขาจึงเป็นการฆ่าตัวตายหมู่ พอลคิดเช่นนี้ เงินสี่เหินยงพลันลำบากใจ

ทำอย่างไร จะทำอย่างไรดี ช่วยหรือไม่ช่วยดี

ถ้าไม่ช่วย องค์ชายเจ็ดก็ต้องตาย เห็นคนจะตายแล้วไม่ช่วยเหลือ นี่หาใช่แนวปฏิบัติของนางซึ่งเป็นหมอ

แต่ถ้าช่วย นางก็เหมือนผลักคนบริสุทธิ์เหล่านี้เข้าสู่ลานประหาร ด้วยมือตนเอง การเหยียบย่ำเลือดของเพื่อนร่วมอาชีพได้ดำเนินสู่ตำแหน่งที่สูงกว่าเช่นนี้ นางทำไม่ลงจริงๆ

* ไท่เฟย เป็นคำที่ใช้เรียกมเหสีหรือชายาของจักรพรรดิพระองค์ก่อน

ที่สำคัญกว่านั้นคือจู่ๆ ก็กลายเป็นศัตรูของคนตั้งมากมายเช่นนี้ อีกหนอยนางอย่าคิดจะหากินในวงการแพทย์ต่อไปเลย หลังจากนางตาย เกรงว่าลูกหลานของนางก็มีอาจเชื้ญหมอมารักษาโรคได้อีก!

แต่ไม่กี่ชั่วยามเท่านั้น ไฉนคนเหล่านี้จึงร้อนใจจนทนไม่ไหว ร่วมลงชื่อกันเสียแล้ว ในหัวของเงินสือเหนียงมีแต่เสียงดังหึ่งๆ สวรรค์ อย่างลั่นแกลังกันแบบนั้นสิ ไม่่ายเลยกว่านางจะคิดหาวิธีออกมาได้

"เส้นสูหยิน..." ชู่อวี่ผู้มีหนวดเคราและเส้นผมขาวโพลนโค้งค่านับ เงินสือเหนียงจนสุด "โรคขององค์ชายเจ็ด...ไม่ว่ายาหรือวิธีการใด... ก็ไม่อาจเยียวยาได้แล้ว"

ผมขาวโพลนแล้ว เขาไม่กลัวตาย คงกลัวครอบครัวจะเดือดร้อน กระมัง มองชู่อวี่ที่แทบจะคุกเข่าให้ตนเอง เงินสือเหนียงหัวใจสะท้าน ผงกศีรษะอย่างหนักแน่น "ท่านหมอกล่าวถูกต้อง องค์ชายเจ็ดทรง หมดทางเยียวยาแล้ว" นางพลันชะงัก ความคิดบางอย่างวาบขึ้นในหัว เงินสือเหนียงเจี๊ยบไปครู่หนึ่ง "เพียงแต่ผู้เฒ่าผู้แก่เชื่อว่าซื้อเสื้อผ้า สำหรับใส่ตอนตายให้คนป่วยหนักสามารถขจัดไออัปมงคลได้ เพราะ ทุกคนร่วมลงชื่อถวายฎีกาเช่นนี้ ไออัปมงคลจึงถูกปิดเป่าออกไป ไม่แน องค์ชายเจ็ดอาจทรงรอดชีวิตได้"

ปิดเป่าไออัปมงคล? แม้จะขาดความน่าเชื่อถือไปหน่อย แต่นับเป็นวิธีแก้ปัญหาก็ดีวิธีหนึ่ง ทุกคนในตำแหน่งต่างมีสีหน้าประทับใจ ปากกฐั้น

"ผ้าบาทอาจไม่ทรงเชื่อ" หมอหลวงหลี่สายหน้าให้หมอหลวงเจี๊ยง กับชู่อวี่เสียบๆ

"เจ้ามีวิธีที่ดีกว่านี้ในการปิดปากคนในตำหนักหรือไม่เล่า" หมอหลวงเงยหน้ากลับไปมอง

กวาดสายตไปยังชั้นที่และนางกำนัลสืบทว่าคนที่ยืนอยู่มุมตำหนักอย่างสงบเสงี่ยมแล้ว หมอหลวงหลิหลิบไปด้านข้างเช่นเดียวกับทุกคนอย่างสิ้นหวัง

เงินสื่อเหนียงเขียนใบสั่งยาอย่างคล่องแคล่วว่องไว ชั้นที่ดื่มยาเสร็จอย่างรวดเร็วและป้อนให้องค์ชายเจ็ดผ่านสายสอดจู่โจมที่ละชั้น ทุกคนยืนเฝ้าดูนิ่งๆ อยู่ข้างเตียง

ผ่านไปสองเค่อแล้ว องค์ชายเจ็ดยังไร้การตอบสนอง หัวใจของเงินสื่อเหนียงแขวนตึง หรือว่าวิธีนี้จะใช้ไม่ได้

ไม่ได้ผลสักหน่อย!

หมอหลวงหลิที่ยืนอกสั้นขวัญแขวนอยู่ด้านข้างพริ้งพวบลมหายใจออกมา หันไปโบกมือให้ทุกคนที่ยืนล้อมอยู่ด้านหลัง "ออกไป ออกไปได้แล้ว ไม่มีอะไรน่าดูแล้วล่ะ!"

"ก็บอกแล้วว่าหมดทางเยียวยา ยังตั้งต้นจะลองดู!" เริ่มมีคนส่งเสียงขึ้น

บรรยาการศพอนคตลายลง ทุกคนเริ่มเดินออกไปข้างนอก

"...ถ้าพระศพขององค์ชายเจ็ดเริ่มขยับแล้ว!" นางกำนัลคนหนึ่งร้องเสียงแหลม

ราวกับถูกจี้สักดจุด เหล่าหมอหลวงที่เดินไปวิพากษ์วิจารณ์ไปด้วยพลันหยุดชะงัก นานทีเดียวจึงค่อยๆ หันกลับมา

เป็นเช่นที่แท้จริงๆ ท่ามกลางความเสียบส่งจัดเหมือนอยู่ในสุสานโบราณ

ได้ยินเพียงเสียงกลูกกลิ้งดังมาจากลำคอขององค์ชายเจ็ด

"เตรียมโถบัวเสมอ" เงินสี่เหนียงสั่งให้คนพลิกตัวองค์ชายเจ็ด พลังรับขนานจากมือชีวิตที่เตรียมไว้ก่อนหน้านี้สอดเข้าไปในลำคอขององค์ชายเจ็ดเพื่อกระตุ้น ปากออกคำสั่งไปด้วย

ร่างกายขององค์ชายเจ็ดกระตุกอยู่พักหนึ่ง ก่อนจะอาเจียนออกมาเสมอ? มองเสมอครึ่งค่อนโถในมือของนางกำนัล ชู่อวี้กับหมอลงเจียงแทบจะหยุดหายใจ เสมอที่พวกเขาใช้ทุกวิถีทางก็ละลายไม่ได้ถูกกระตุ้นให้อาเจียนออกมาจนหมด

"องค์ชายเจ็ดทรงฟื้นแล้ว!" เห็นองค์ชายเจ็ดลืมตา นางกำนัลที่ปรนนิบัติอยู่ด้านข้างร้องบอกเสียงแหลม "เร็วเข้า รีบไปกราบทูลฝ่าบาทและไทเฮา!" นางพูดพลางใช้มือเช็ดน้ำตา

องค์ชายเจ็ดฟื้นแล้ว พวกนางก็ไม่ต้องตายไปพร้อมกับองค์ชายเจ็ดอีกแล้ว

"อาจารย์ใช้น้ำไฟดำกับแก่นรากฝางเพิงหรือ" หลูจวินที่เร่งรัดมาหาถือใบสั่งยาของเงินสี่เหนียงศึกษาดูซ้ำๆ "เพิ่มตัวยาสองชนิดนี้เข้าไปเท่านั้น!" การตรวจเสถียรคนหนึ่งเป็นอาจารย์ทำให้เขารู้สึกอับอายยิ่งเมื่อวานตอนมาตรวจชีพจรให้องค์ชายเจ็ด ยามอยู่ต่อหน้าหมอลงเจียงทั้งหลาย เขาไม่กล้าเรียกนางว่าอาจารย์ แต่ยามนี้เวลานี้ เขาอยากประกาศให้ทุกคนทั่วหล้ารู้ว่าเงินสี่เหนียงคืออาจารย์ของเขา มีอาจารย์แบบนี้ เขารู้สึกภาคภูมิใจเหลือเกิน

เงินสี่เหนียงเป็นอาจารย์ของหลูจวิน?

หลูจวินเป็นถึงหัวหน้าแพทย์ในค่ายเพิงกู่ของเสิ่นจิงซิง ชื่อเสียง

ไม่ธรรมดา ที่ทำให้เขาเป็นลูกศิษย์ของเงินสือเหนียง!

หลังความตื่นตระหนกเมื่อเห็นองค์ชายเจ็ดพี่น้องขึ้นมาผ่านพ้นไป ทุกคนต่างงุนงงไปกับคำว่า 'อาจารย์' ที่ออกมาจากปากเขา ทุกคนในที่นั้นต่างได้ยินมาแล้วว่าเงินสือเหนียงมีชีวิตได้อีกไม่นาน ได้เห็นวิชาแพทย์อันน่าอัศจรรย์ของนางกับตาตนเอง ไม่มีใครที่ไม่ปรารถนาทุกคนกำลังคาดเดาในใจว่าวิชาแพทย์อันล้ำเลิศของนางจะถ่ายทอดให้ใคร กำลังไตร่ตรองว่าจะหาลูกศิษย์ฝีมือดีไปครองนางเป็นอาจารย์ดีหรือไม่ คิดไม่ถึงว่าตาแก่ผู้นี้จะชิงลงมือไปก่อนแล้ว!

ชั่วขณะหนึ่งสายตาที่มองมายังหลูจวินเต็มไปด้วยความอิจฉาริษยา ไม่มีใครรู้สึกว่าการคารวะสตรีเป็นอาจารย์เป็นเรื่องน่าอับอายแต่อย่างใด โมหะที่แต่ตนเองไม่รู้จักเงินสือเหนียงก่อนหน้านี้ จึงพลาดโอกาสนี้ไป

"การวินิจฉัยของทุกคนไม่ผิด องค์ชายเจ็ดถูกเสมหะปิดกั้นทวารทั้งเก้า ทำให้ภายในติดขัด ภายนอกไม่ประสาน รวมถึงอาการอื่นๆ อีกมากมาย" ด้วยรู้ว่าทุกคนต่างสงสัย เงินสือเหนียงจึงยิ้มอธิบาย "ใช้ทุกวิถีทางแล้วล้วนไม่ได้ผลย่อมหมายความว่าวิธีการของพวกเราไม่ถูกต้อง เป็นเพราะวันนี้หนึ่งก๊วยเหรินอาเจียนใส่ข้า ทำให้ข้านึกขึ้นได้ว่าวิธีขับของเสียในร่างกายนอกจากทางเหงื่อและการขับถ่ายแล้ว ยังมีกรอาเจียนอีกด้วย"

หลังจากนั้นไม่ต้องพูดต่อ ทุกคนล้วนเป็นหมอที่เยี่ยมด้วยประสบการณ์ ชี้นะนิดเดียวก็เข้าใจทั้งหมดแล้ว ยาสองตัวที่เงินสือเหนียงเพิ่มเข้าไปล้วนมีฤทธิ์กระตุ้นการอาเจียน วิธีนี้ง่ายตายยิ่ง!

ในตำหนักพลันเกิดเสียงอุทาน ขับเหงื่อ อาเจียน ขับถ่าย ปรับสมดุล

ขับไอเย็น ขับไอร้อน บรรเทา บำรุง แปรวิธีในการรักษาโรคแสดงอยู่ตรงหน้าชัดๆ ในฐานะหมออากุโส ทุกคนต่างทึ่งได้อย่างคล่องแคล่ว แต่ใจนพวงเขาจึงคิดไม่ถึงว่าจะลายเสมหะไม่ได้ก็ควรเปลี่ยนไปใช้วิธีอาเจียน

นี่กระมังที่เรียกว่าความแตกต่างระหว่างบุคคล

ในตำหนักพลันเกิดเสียงทอดถอนใจ

"คนตายไปแล้วยังมีลักษณะท่าทีใดๆ อีกหรือ" เห็นเส้นจิ้งซึ่งผิดหวัง หูอันจึงย้อนถาม

ชายหนุ่มตะลึงงันไปทันที

หูอันยิ้มน้อยๆ "ท่านแม่ทัพจะสลับตัวคนเพียงเพื่อปิดบังไทเฮาพระองค์เดียวเท่านั้น หากเปลี่ยนแบบลักษณะท่าทีที่ติดตัวสูหยินมาแต่กำเนิดไม่ได้ ผู้น้อยช่วยท่านแม่ทัพคิดหากลยุทธ์รับมือไว้แล้ว..." เขาโน้มตัวกระซิบเสียงค่อยข้างหูเส้นจิ้งซึ่ง

เริ่มแรกเส้นจิ้งซึ่งขมวดคิ้ว หลังจากนั้นถึงค่อยๆ คลายออก "...ก็คงมีแต่วิธีนี้แล้วละ"

"แต่หากเป็นเช่นนี้ สูหยินย่อมต้องปิดบังชื่อแซ่ของตนเอง" หูอันเตือนสติเส้นจิ้งซึ่งอย่างแนบเนียน

ชายหนุ่มขมวดคิ้วมุ่นอีกครั้ง นางจะไม่สามารถมีชื่อเสียงในฐานะหมอเจียนได้อีก ไม่สามารถปรากฏกายอย่างมีเกียรติต่อหน้าทุกคนหรือในแวดวงสังคมชั้นสูงในฐานะภรรยาเอกของเขาได้อีก อีกหน้อยได้แต่ติดตามอยู่ข้างกายเขาด้วยฐานะของสาวใช้ผู้ต่ำต้อย เรื่องนี้

จะสร้างความลำบากใจให้มากเกินไปหรือไม่

พอคิดว่าเงินสี่เหยียดเหลือเวลาอยู่อีกเพียงไม่นาน กลับยังต้องใช้ชีวิตอย่างต่ำต้อยเช่นนี้ เขาก็เจ็บปวดรวดร้าวไปถึงกลางใจ เขาไม่อยากให้นางต้องใช้ชีวิตที่เหลืออยู่อย่างหลบๆ ซ่อนๆ!

แต่นอกจากแผนการนี้ของหูนั่นแล้ว เขาคิดหาวิธีอื่นไม่ออกแล้วจริงๆ

ติดตามเส้นจงซึ่งมานานปี เป็นครั้งแรกที่หูนั่นเห็นบุรุษที่ไม่ขมวดคิ้วแม้ภูเขาไท่ซานจะถล่มลงตรงหน้ามีท่าทางเศร้าสลดหม่นหมองเช่นนั้น เขาลอบทอดถอนใจแผ่วเบา

ในห้องพลันเงียบงันลง

"ท่านแม่ทัพ ท่านแม่ทัพ!" เสียงตื่นเต้นยินดีของหรงเซิงดังมาจากข้างนอก "สูหยินช่วยชีวิตองค์ชายเจ็ดได้แล้ว!"

เส้นจงซึ่งหันขวับทันใด หูนั่นลุกพรวดขึ้นด้วยเช่นกัน "เจ้าว่าอะไรนะ!"

"สูหยินรักษาโรคให้องค์ชายเจ็ดได้แล้วขอรับ!"

"ท่านแม่ทัพ!" หูนั่นมองเส้นจงซึ่งด้วยความตื่นเต้นยินดีจนเสียงเพี้ยน เส้นจงซึ่งนั่งนิ่งอยู่ที่เดิมเหมือนไม้แกะสลัก

ไม่กระมัง ความดีใจและความโศกเศร้าจนเกินไปอาจทำให้คนเป็นบ้าได้ ท่านแม่ทัพของเขาคงไม่โง่งมไปแล้วจริงๆ หรอกนะ

"ท่านแม่ทัพ?" หรงเซิงโบกมือไปมาตรงหน้าผู้เป็นนาย

"องค์ชายเจ็ด...ได้รับการรักษาจนหายแล้วจริงๆ หรือ" เส้นจงซึ่งคว้ามือที่อยู่ตรงหน้าพลาถกลังนัยใจมองหรงเซิง กลัวเหลือเกินว่าสิ่งที่เกิดขึ้นจะเป็นเพียงความฝัน พอเขาขยับตัวก็จะตื่น

"องค์ชายเจ็ดทรงฟื้นแล้วขอรับ!" หรงเชิงตาเป็นประกาย "เรื่องนี้แพร่ไปทั่วทั้งตำหนักในแล้ว!"

สี่อเหนียง เจ้าช่วยชีวิตองค์ชายเจ็ดเอาไว้ได้จริงๆ! เจ้าช่างเป็นวีรสตรีโดยแท้! เส้นจิงซึ่งถูมือกับโต๊ะแรงๆ อ้าปากแต่เอ่ยวาจาใดๆ ไม่ออก

พอทราบข่าว ส่องदैก็เสด็จมาตำหนักอี่หออย่างเร่งร้อน นางกำนัลกำลังป้อนข้าวต้มให้องค์ชายเจ็ด

"เสด็จพ่อ..." องค์ชายเจ็ดน้ำเสียงอ่อนระหอยแผ่วเบาปานเสียงยุง หากไม่ตั้งใจฟังย่อมไม่ได้ยินว่าเขาพูดอะไร

"ไม่ต้องมากพรี" เห็นองค์ชายเจ็ดพยายามจะลุกขึ้น ส่องदैโบกมือห้าม ดวงตาที่มององค์ชายเจ็ดแฝงไออุ่น

วิชาแพทย์ของเงินสี่อเหนียงล้ำเลิศ ทำให้คนฟื้นคืนชีพได้จริงๆ!

"เส้นสูหยินกับหมอลวงเขียนตำรับยาให้ใหม่ บอกว่าองค์ชายเจ็ดทรงไม่เป็นอะไรแล้ว เพียงแต่พระวรกายอ่อนแอ ต้องทรงพักผ่อนอีกสักระยะพะยะค่ะ" ขันที่ใหญ่ข้างกายของค์ชายเจ็ดโขกศีรษะรายงาน

"พวกเขาละ" คิดถึงฎีกาที่หมอทุกคนร่วมลงชื่อถวายขึ้นมาเมื่อเช้า เสียงของส่องदैเจือโทะะอย่างปิดไม่มิด

"รออยู่ในตำหนักข้างพะยะค่ะ"

"เจ้าพักผ่อนก่อน" เห็นองค์ชายเจ็ดมีท่าที่อ่อนล้า แต่ฝืนตนเองไม่หลับตาลง ส่องदैปลอบโยนอีกเล็กน้อยและหันหลังเดินออกไป

เห็นส่องदैเสด็จเข้ามา บรรดาหมอลวงต่างคุกเข่าลง หางตา

เหลือบเห็นพระองค์เสด็จไปประทับบนเก้าอี้มั่งกรกลางตำหนักโดยไม่เสียอะไร หัวใจของทุกคนรวากับแขนงเต่งอยู่กลางอากาศ

ฝ่าบาททรงมีสีพระพักตร์บึ้งตึงเช่นนี้ เรื่องบัดเปาไ้อัปมงคลจะทำได้ผลหรือ

สายตาของทุกคนพุ่งไปยังเงินสื้อหนึ่งนางคงไม่ฝึงบกลบพวกเขาทุกคนต่อน้าฝ่าบาทเพื่อเอาความดีความชอบเข้าตนเองคนเดียวกระมัง

"ไหนว่าหมดทางเสียแล้วอย่างไรล่ะ!" ฮองเต๋มองทุกคนด้วยสายตาคาดคั้น "โฉนเส้นสูหยินจึงรักษาได้" น้ำเสียงเฉียบขาดเจือโทสะอย่างไม่ปิดบัง "ได้ยีนว่าก่อนหน้านี้มีคนคิดจะขัดขวางไม่ให้เส้นสูหยินทำการรักษาด้วย!"

ทุกคนหน้าซีดเผือด โชกศิริชะติตๆ กัน "กระหม่อมน์อ้อมรับผิดพะยะค่ะ"

แผ่นหลังของหมอลงเจียงหลังเหงื่อเย็นไม่หยุด ลอบยินดีในใจ โชคดีที่เขาไม่เชื่อคำของหมอลงหลี่และขัดขวางต่อไป หากไม่ตอนนี้นี้คงไม่ได้มาคุกเข่าขอรับโทษตรงนี้แล้ว ป่านนี้เกรงว่าคงถูกประหารสามชั่วโคตร

"ใครก็ได้เข้ามาที่!" ฮองเต๋ตะโกนเสียงดังลั่น

ทุกคนตัวสั่นสะท้าน

"ฝ่าบาทอย่าพิโรธเลยพะคะ!" เห็นฟู่กงพาขันทีเดินเข้ามาเงินสื้อหนึ่งรีบโชกศิริชะ "การช่วยองค์ชายเจ็ดให้ฟื้นขึ้นมาอีกครั้งหาใช่ความดีความชอบของหม่อมฉันเพียงผู้เดียว บรรดาหมอลงร่วมลงชื่อขจัดไ้อัปมงคลให้องค์ชายเจ็ดก็เป็นความดีความชอบที่

มื่ออาจจะเลยเช่นกัน" เห็นฝ่าบาทขมวดคิ้ว นางจึงอธิบายต่อว่า "เหมือน
เช่นที่ชาวบ้านใช้วิธีแก้เคล็ด การเตรียมงานศพให้คนป่วยหนักก็
สามารถจัดไอ้ปมมงคลได้เช่นกัน ฎีกาที่หมอลงรวมลงชื่อถวาย
ขึ้นไปฉบับนั้นเป็นวิธีที่ทุกคนคิดขึ้นหลังจากรักษาด้วยทุกวิถีทางแล้ว
ไม่ได้ผล ขอฝ่าบาทโปรดวินิจฉัยด้วยพะคะ"

ขจัดไอ้ปมมงคล? ต่อให้เป็นเช่นนั้นจริง เขายังไม่ได้เตรียมอะไร
เลย องค์ชายเจ็ดจะหายดีได้อย่างไร

สมแล้วที่เป็นครอบครัวเดียวกัน พวกเขาสามภรรยามีนิสัยเหมือนกัน
จริงๆ พอดคิดว่าเส้นจขิงมักจะถลึงตาเอ๋ยวจาโกหกต่อหน้าเขาด้วย
ท่าทางดูต้นไม่ฟังเหตุผล ฮองไต้ก็แค้นหัวเราะในใจ นำเสียดายที่นาง
ไม่ใช่เส้นจขิง คนที่เขารู้ดีแก็ใจว่าดื้อแพ่งไร้เหตุผลแต่อย่างไรก็ยัง
ต้องให้น้ำ!

นางช่วยชีวิตองค์ชายเจ็ดมีความดีความชอบ เขาย่อมต้องตรางวัล
แต่คนเหล่านี้ขาดความรับผิดชอบต่อหน้าที่ที่สมควรลงโทษก็ต้องลงโทษ!

เมื่อตัดสินใจได้แล้ว ฮองไต้กำลังจะเอ่ยปาก แต่พอกวาดตามอง
บรรดาหมอลงที่คุกเข่าอยู่เต็มพื้นที่หลังตระหนก คนมากมายขนาดนี้
ล้วนแล้วแต่เป็นยอดฝีมือในสำนักแพทย์หลวงของเขา เขาจะตัดหัว
ทุกคนจริงๆ นะหรือ

ฮองไต้เข้าใจในทันที เงินสื่อเหนียงกำลังหาทางออกให้เขาต่างหาก
พระองค์อดมองนางอย่างลึกลับซึ่งไม่ได้ นับเป็นสตรีที่เฉลียวฉลาดและ
มีคุณธรรมคนหนึ่ง

ครันคิดว่านางเป็นคนสำคัญในใจของเส้นจขิง ทั้งยังเป็นบุคคล

ที่เขียววูวี่เสนอให้ยกย่องเป็นแบบอย่างในแผนการปกครองบ้านเมืองแบบใหม่ ส่องแต่ลอบถนอหายใจ ช่างเถอะ ให้น้ำนางน้อยก็แล้วกัน จะยกย่องนางให้เป็นแบบอย่างในการเป็นหมอย่อมต้องช่วยนางหาสมัครพรรคพวกบ้างมิใช่หรือ

จวบจนเสียงฝีเท้าของสองเต๊จากไปไกลแล้ว หมอหลวงเจียงจึงขับเหงื่อบนหน้าผาก ประสานมือคารวะเงินສີ່ເງິນอย่างซาบซึ้งใจ

"บุญคุณของเส้นสุหยินในวันนี้ ข้าไม่มีวันลืมเลือน วันหน้าหากมีสิ่งใดเส้นสุหยินบอกข้าได้เลย ข้าจะอุทิศตัวช่วยเหลืออย่างเต็มที่แน่นอน" อู่วี่ไค้กายคารวะเงินສີ່ເງິນจนสุดเป็นคนแรกโดยไม่สนใจสายตาคนอื่น

เห็นอู่วี่กับหมอหลวงเจียงทำเช่นนี้ ครั้นคิดว่าแม้ฝ่าบาทจะทรงตกรางวัลให้พวกเขาที่มีความดีความชอบในการจัดไฉ้อัปมงคล แต่เมื่อครู่คำว่า 'จัดไฉ้อัปมงคล' กลับถูกเปล่งออกมาอย่างเช่นเขี้ยวเคี้ยวฟัน เห็นชัดว่าพระองค์ไม่ทรงเชื่อ ที่ทรงละเว้นพวกเขาเพราะเห็นแก่หน้าของเงินສີ່ເງິນ เพราะนางช่วยชีวิตองค์ชายเจ็ดไว้ ทั้งยังมีอำนาจอันแข็งแกร่งของเส้นจงซึ่งหนุนหลังอยู่ ชั่วพริบตาทุกคนต่างกรูกันเข้ามาขอบคุณนาง

"นางรักษาองค์ชายเจ็ดได้จริงๆ หรือ" ไทเฮาเงยหน้าขึ้นจากแนวขนขาวปานหิมะ

"องค์ชายเจ็ดเพิ่งจะเสวยข้าวต้มไปครึ่งค่อนชามเพคะ" เชียงเถาผงกศีรษะ "เดิมฝ่าบาททรงอยู่ในงานเลี้ยงกับเหล่าขุนนาง พอทราบข่าว

ก็เสด็จออกจากงานทันทีเลยพะคะ"

"อมิตาพุทธ..." ไทเฮายื่นมือออกไปลูบแก้มสาวบริสุทธิ์ในอ้อมกอด "โชคดียิ่งที่แม่ทัพเส้นมาอ่อนวอนขอชีวิตนางไว้ ข้าจึงไม่ได้ฆ่านาง" หาไม่ หากฆ่าหมอมเหวตาเช่นนี้ไป พระนางคงต้องถูกคนรุ่นหลังสาปแช่งไปอีก หมื่นปีเป็นแน่ คิดถึงเหตุการณ์ที่สูหยินผู้เฒ่าเส้นถูกขว้างปาข้าวของ กลางถนนแล้ว ไทเฮาอดรู้สึกหนาวเยือกที่สันหลังมิได้

เชียงเถาหัวเราะคิก "เป็นเพราะพระองค์ทรงมีพระทัยเมตตา มิอาจ ทนเห็นท่านแม่ทัพพหฺมาน ถึงได้เสด็จไปวังคุณหญิงตรัสขอความเมตตา ให้นางต่างหาก" นางทูลไทเฮาอย่างแนบเนียนว่าต่อให้ฆ่าเงินสือเหียง ไปจริงๆ ก็เป็นความผิดของสองเฮา ตอนนี้เงินสือเหียงไม่ตายย่อมเป็น ความดีความชอบของพระนาง

สีหน้าของไทเฮาพลันอ่อนโยนลง "ไปส่งข่าวที่วังคุณหญิง บอกนางว่า องค์ชายเจ็ดรอดชีวิตแล้ว"

เชียงเถาผงกศีรษะรับคำ

"อีกอย่าง..." ไทเฮาร้องเรียกเชียงเถาไว้เมื่อเดินถึงประตู "ไปกราบทูล ฝ่าบาท บอกว่าเป็นความประสงค์ของข้า อนุญาตให้สองเฮาไปเยี่ยม องค์ชายเจ็ดได้" ให้นางได้เห็นกับตาตนเอง จะได้ถอดใจเสียที

พอเชียงเถาออกไป ไทเฮาเรียกบ๊อวู้เข้ามา "ไปตำหนักอีเหอ ถ่ายทอดคำสั่งข้า เส้นสูหยินช่วยชีวิตองค์ชายเจ็ดมีความดีความชอบ มอบหยกประดับอิสริยาภรณ์เขียวความล้ำค่าหนึ่งชิ้น ปิ่นระย้าหั่นถึง*

* หลั่นถึง แปลว่าศาลากล้วยไม้ เป็นชื่อสถานที่สำคัญในเมืองเซาซิง มณฑลเจ้อเจียง เพราะเป็นที่ซึ่ง หวังซีจื่อและยอดกวีในสมัยจิ้นตะวันออกสี่สิบกว่าคนมาพบปะสังสรรค์รวมตัวกันแต่ง 'ชุมนุมบทกวีหลั่นถึง' อันโด่งดัง

หนึ่งอัน และกำไลหยกขาวมันแพะหนึ่งคู่ให้เป็นรางวัล"

ป๊อว์สุดหยาใจอย่างตื่นตกใจ การตรกรางวัลในวังหลวงล้วนมีกำหนดกฎเกณฑ์ เช่น มงกุฎไข่มุกเหอผู้* มีแต่ฮ่องไทเฮาเท่านั้นที่สวมใส่ได้ หยกประดับอิสริยาภรณ์ฟ้าราตรีต้องมอบให้ชายชั้นก๊วยเฟยขึ้นไปเท่านั้น ส่วนหยกประดับอิสริยาภรณ์เขียวครามลำธารขึ้นนั้นนับเป็นของศักดิ์สิทธิ์ ในวังหลวงชั้นหนึ่ง มีแต่องค์หญิงเท่านั้นที่สามารถครอบครองได้ แต่ไทเฮากลับทรงตรกรางวัลให้เงินสี่ร้อยเยื้อง!

ความหมายก็คือแม้ไม่ได้ประกาศชัดเจน แต่ไทเฮาทรงปฏิบัติกับเงินสี่ร้อยเยื้องเหมือนองค์หญิงองค์หนึ่งแล้ว อีกหน่อยแค่เงินสี่ร้อยเยื้องแสดงหยกประดับอิสริยาภรณ์ขึ้นนี้ออกมา คนที่พบเห็นล้วนต้องต้อนรับนางด้วยพิธีการเดียวกับการต้อนรับองค์หญิง

ด้วยเกรงว่าคำพูดของทรงเชิงจะไม่เป็นความจริง เส้นจงจึงจึงเดินทางเข้าวังอย่างรีบร้อน

เขาเห็นองค์ชายเจ็ดแล้ว ระหว่างยืนอยู่บนระเบียงทางเดินแกะสลักลวดลายในตำแหน่งที่พอ เห็นคนเดินเข้าเดินออกดำหนักปักที่เงินสี่ร้อยเยื้องพักอยู่ ทั้งหมดล้วนเป็นคนที่มาแสดงความยินดีหรือมอบสิ่งของตรกรางวัลดวงตาของชายหนุ่มปรากฏรอยยิ้มยินดี

"...มิว่าเมื่อวานสุหยินผู้เฒ่าเส้นถึงได้ถูกปาของใส่บนถนน เส้นสุหยินผู้นี้มีวิชาทำให้คนพินคินชีพได้จริงๆ" นางกำนัลสองคน

* อำเภอเหอผู้ เมืองเป่ย์ไห่ในเขตปกครองกว่างซี เป็นแหล่งผลิตไข่มุกเนื้อดีของจีนมาตั้งแต่สมัยฮั่น ไข่มุกเหอผู้ถือเป็นอัญมณีล้ำค่า เพราะเนื้อละเอียดเนียนวาว เม็ดใหญ่และส่องประกายคงทน บ้างเรียกว่าไข่มุกแดนใต้ หรือไข่มุกมังกรขาว

ถือถาดใส่ผลมีผาที่เพิ่งเก็บมาใหม่เดินไปยังตำหนักปีกของเงินสือเหนียง พลงางหัวเราะคิก

อีกคนพูดต่อว่า "เรื่องนี้แน่นอนอยู่แล้ว แต่ก่อนโรคของสุหยีนผู้เฒ่าเขียว ก็ได้เส้นสุหยีนเป็นคนรักษา ข้างนอกล้วนเล่าลือกันว่านางเป็นพระโพธิสัตว์ ในร่างมนุษย์ ได้ยินว่าคนที่ขวางข้าวของใส่สุหยีนผู้เฒ่าเส้นเมื่อวานล้วนเป็นคนไข้ที่เคยได้รับการรักษาโรคจากเส้นสุหยีนที่ปลอมตัวเป็นหมอเถื่อน..." เสียงหัวเราะค่อยๆ หางออกไปก่อนจะหายไป ในตำหนักปีกที่เงินสือเหนียงอยู่ รอยยิ้มของเส้นจงซึ่งชะงักค้างอยู่บนใบหน้า

สุหยีนผู้เฒ่าเส้นถูกขวางปาข้าวของ? หมายถึงมารดาของเขา มิใช่หรือ เรื่องเกิดขึ้นเมื่อวาน ไฉนเขาจึงไม่ได้ข่าวคราวแม้แต่น้อย เขาหันกลับไปมองหรงเซิง แวดตานั้นก็ยิ่งฉายความเย็นเยียบ

หรงเซิงคุกเข่าลงทันใด "เมื่อวานเนื่องจากท่านแม่ทัพอยู่ในตำหนัก จื่อหิง บ่าวจึงไม่กล้ารายงานขอรับ" เขาเล่าเรื่องที่สุหยีนผู้เฒ่าถูกขวางปาข้าวของกลางถนนให้ฟัง "ภายหลังตอนท่านถูกส่งตัวกลับมาประตู่วัง ปิดแล้ว เกรงว่าท่านจะเป็นกังวล บ่าวจึงคิดว่าวันนี้ค่อยบอก คิดไม่ถึงว่า..." หรงเซิงไม่ได้พูดต่อ

เพราะมัวแต่วางแผนช่วยเงินสือเหนียง ตั้งแต่กลางดึกเมื่อวาน จนถึงตอนนี้เส้นจงซึ่งยุ่งอยู่ตลอด เขาไม่มีโอกาสจะพูดเรื่องนี้เลย

สีหน้าของเส้นจงซึ่งดีขึ้นเล็กน้อย "สุหยีนผู้เฒ่าอาการเป็นอย่างไรบ้าง"

หรงเซิงพรั่นลมหายใจ "หมอหลวงบอกว่าได้รับความตกใจเท่านั้น ไม่เป็นอะไรมากขอรับ"

"ไป กลับไปดูกัน" เส้นจิ้งจกก้าวนำออกไป
 เพิ่งจะพ้นด่านหน้าก็เหอ ด้านหลังก็มีกงกิ้งตามมา "ฝ่าบาททรง
 เรียกตัวแม่ทัพเส้นไปวังหย่งฝู"

ฮ่องเต้อารมณ์ดีเป็นพิเศษ สองมือโพล่หลังยืนอยู่กลางตำหนักใหญ่
 ในวังหย่งฝูชื่นชมของขวัญแสดงความยินดีของเหล่าขุนนาง เห็นเส้นจิ้งจก
 เดินเข้ามาก็หมุนตัวเดินกลับไปนั่งหลังโต๊ะมังกร "ได้ยินว่าเมื่อวานสุหยิน
 ผู้เผ่าเส้นถูกชาวบ้านขว้างปาของใส่หรือ"

"กระหม่อมเพิ่งทราบข่าว กำลังจะกลับไปเยี่ยมพะย่ะค่ะ"

"เจ้าคิดจะจัดการอย่างไร"

เส้นจิ้งจกชะงัก นำนอนว่าต้องสืบหาตัวผู้บงการและส่งเข้าคุก
 ของกรมราชทัณฑ์ ตรีร้ายอย่างไรเขาก็เป็นถึงแม่ทัพ จะปล่อยให้คนอื่น
 มาดูหมิ่นมารดาแบบนี้ได้อย่างไร

แต่ถึงอย่างไรเขาก็ไม่ใช่เจ้าหน้าที่ท้องถิ่น เรื่องพวกนี้เขานำคนไป
 จัดการได้ แต่กลับไม่อาจพูดออกมาได้ เมื่อถูกถามเช่นนี้ ช่วงขณะหนึ่ง
 เขาก็ไม่รู้จะตอบอย่างไรดี

ฮ่องเต้เห็นสีหน้าของเขาแล้วพลันขมวดคิ้ว ตอบแทนเขาว่า "คิดจะ
 นำทหารไปจับคนหรือ"

"มารดาถูกทำร้ายทั้งที่ไม่มีผิด ถึงอย่างไรก็ต้องหาตัวผู้บงการ
 เบื้องหลัง" เส้นจิ้งจกผินใจยอมรับ

"นี่เป็นเรื่องของเจ้าหน้าที่ท้องถิ่น!" เสียงของฮ่องเต้ดังขึ้นแปดส่วน
 จริงอยู่ที่เรื่องนี้เป็นความรับผิดชอบของเจ้าหน้าที่ท้องถิ่น แต่ทำไม

เมื่อวานพวกเขาถึงไม่จับคน ได้ยินทรงเชิงบอกว่าจับคนที่ก่อเรื่องเมื่อวาน ไม่ได้สักคน เส้นจซึ่งขยับริมฝีปาก แต่ไม่ได้เอ่ยอะไร

"ไม่มีผู้บงการเบื้องหลัง ล้วนเป็นคนไข่นอกดีตของเงินซื้อที่ไปเอง ด้วยความสมัครใจ" ฮองเต๋โยนฎีกาของจวนว่าการในเมืองซังจึงให้เขา "เรื่องนี้เราจะเป็นคนจัดการเอง สุนัขยินผู้เฒ่าเส้นถูกทำร้ายกลางถนน เป็นเพราะหาเรื่องใส่ตัว ห้ามแม่ทัพเส้นชุดคู่เรื่องนี้ต่อ!"

จะได้อย่างไรกัน! มารดาทำผิดก็จริง แต่นั่นเป็นเรื่องที่ต้องปิดประตู สะสางกันภายในครอบครัว จะปล่อยให้คนนอกมารังแกตามอำเภอใจ ได้อย่างไร

"มารดาถูกทำร้ายอย่างไรความผิด ถึงอย่างไรเรื่องนี้ก็ต้องมีคำชี้แจง พะยะคะ"

"ไร้ความผิด?" ฮองเต๋ถึงตามองเขา "โชนชาวบ้านจึงไม่ไปทำร้ายคนอื่น" พระองค์ถามเองตอบเอง "เป็นเพราะเมื่อวานนางลั่นกลองร้องทุกข์ ที่ประตูเหมินและใส่ร้ายเงินซื้อ!" เขามองเส้นจซึ่งขยับปากขึ้น "แม่ทัพเส้นลองพูดมาซิ เรื่องนี้หากสุนัขยินผู้เฒ่าเส้นไม่ผิดก็เท่ากับเส้นสุนัขยินผิดอย่างนั้นหรือ" ทรงใคร่ครวญซ้ำๆ "เป็นเพราะเส้นสุนัขยินไม่พอใจ แม่สามีที่ว่าร้ายตน ถึงได้กะเกณฑ์ผู้คนลับหลังเพื่อมาแก้แค้นหรือ"

เส้นจซึ่งเหวี่ยงเหินหยดตึง แฉ่งออกไปหันทิวว่า "มิใช่พะยะคะ เงินซื้อนาง..." พูดออกไปแล้วถึงได้เข้าใจความหมายของฝ่าบาท ใบหน้าเปลี่ยนเป็นสีแดงม่วงทันที เอ่ยอย่างอึกอักว่า "...บุตรมีอาจตำหนิิดามารดา มารดาอายุมากแล้ว แม้จะเลอะเลือนไรเหตุผลไปบ้าง แต่ถึงอย่างไร ก็มีพระคุณที่ให้งานเฝ้าและเลี้ยงดูกระหม่อมมา ในฐานะบุตร กระหม่อม

จะปล่อยให้มารดาถูกดูหมิ่นโดยไม่เรียกร้องความเป็นธรรมได้อย่างไร" เรื่องนี้เป็นความผิดของมารดาก็จริง แต่ถึงมารดาจะผิดเพียงไร ในฐานะลูก เขาก็มีอาจมองดูมารดาถูกทำร้ายโดยไม่สนใจใยดีมิใช่หรือ

ช่วงโง่เขลาและดีชั่วมันเหลือเกิน!

ครั้นเห็นว่าพูดถึงขนาดนี้แล้วเส้นจิงซึ่งยังจะยืนกราน ส่องแต่บดเคี้ยวด้วยความโมโห "เช่นนั้นแม่ทัพเส้นจิงกลับไปอย่ากับเส้นฮุยเสียก่อนเถอะ!"

หากจะแก้ปัญหาจากต้นเหตุก็สมควรทำเช่นนี้จริงๆ แต่เงินສຶ່ງເຢັນຍຸງถูกดูหมิ่นอย่างไรเหตุผล เขาปลอบโยนยังแทบไม่ทัน จะให้หยานางได้ อย่างไร พอลึกคิดว่าเงินສຶ່ງເຢັນຍຸງถูกดูหมิ่นก็เพียงแค่ขอไปจากเขาเท่านั้น หัวใจของเส้นจิงจึงหดเกร็ง ทว่าเรื่องนี้ชาวบ้านระบายนางนางจริง ๆ หากเขาจะเรียกร้องความเป็นธรรมให้มารดาก็ต้อง...

เส้นจิงซึ่งยังคงคิดอยู่ปวดหัว รู้สึกว่าเรื่องนี้ยุ่งยากไม่น้อย จึงปิดปากเงียบเสีย

สีหน้าของฮองไต้ผอนคลายลง "ทุกครั้งที่ฮุยฮินผู้เฒ่าเส้นอาละวาดอย่างไรเหตุผลก็เป็นเพราะเจ้าตามใจนางอย่างไรขอบเขต นางถึงได้ใจกล้า บ้าบิ่นขึ้นทุกวัน ถึงกับมาลั่นกลองร้องทุกข์ที่ประตูผู้เหิน!" พระองค์มองเส้นจิงซึ่ง "แม่ทัพเส้นรู้หรือไม่ว่าลั่นกลองแล้วจะต้องถูกโบยสี่สิบไม้ และกลิ้งผ่านแผ่นตะปูถึงจะได้พบเรา หากไม่เพราะเห็นแก่หน้าเจ้า เมื่อวานฮุยฮินผู้เฒ่าเส้นไม่มีทางรอดชีวิตเดินออกไปจากประตูวังได้!" หากไม่มีกฎเกณฑ์เช่นนี้ ใครๆ ก็กล้ามาลั่นกลองร้องทุกข์ เขาซึ่งเป็นฮองไต้วันๆ คงไม่ได้ทำเรื่องอื่นแล้ว

นี่เป็นความจริง เส้นจิงซึ่งคุกเข่าลงทันที "กระหม่อมขอบพระทัย

ฝ่าบาทที่ไม่ทรงเอาความมารดาพะยะค่ะ"

"เกล้าอาละวาดอย่างเหิมเกริมเช่นนี้ล้วนเป็นเพราะเจ้าไม่จัดการ
 สุหิณผู้เฒ่าเส้นอย่างชัดเจน ทำให้นางคิดว่าหากอาละวาดมากยิ่งขึ้น
 เจ้าก็จะยอมประณิษประยอม!" ส่องแต่ถอนหายใจและเอ่ยด้วยความหวังดี
 "เจ้ารู้ดีถึงหลักบุตรไม่ควรตามใจบิดามารดาเวลากระทำความผิด แต่
 เจ้าเคยดักเตือนสุหิณผู้เฒ่าเส้นอย่างจริงจังบ้างหรือไม่ เจอเรื่องลำบากใจ
 ก็ผลักดันมาให้เรา" พอดคิดวามนี้ถูกเขาบังคับให้จัดการเรื่องภายใน
 ครอบครัวให้ทุกวัน ถูกสุหิณผู้เฒ่าเส้นผู้ไร้เหตุผลทรมาณจนปวดเศียร
 เวียนเกล้า ส่องแต่จึงยิ่งพูดก็ยิ่งมีโทษะสุดท้ายทำหน้าที่เหมือนมีความแค้น
 ลึกซึ้งกับอีกฝ่าย ดำหนิอยู่นานจึงเอ่ยว่า "ฉันนี้หากเจ้ายังไม่แยกแยะ
 ผิดถูกและออกหน้าแทนนาง พวกรุ่นนี้คงกล้ามาอาละวาดถึงตำหนัก
 จินหลวนของเราแน่!"

ด้วยรู้ว่าพระดำรัสของฝ่าบาทมีเหตุผล เส้นจึงจึงแสดงความกังวล
 "กระหม่อมเป็นห่วงสุขภาพของมารดาพะยะค่ะ" ด้วยนิสัยของสุหิณผู้เฒ่า
 ครั้งนี้หากไม่ระบายนโทษะให้นาง นางต้องเก็บกดจนล้มป่วยแน่

"หมอลหวงไปตรวจดูแล้ว นางแค่ตกใจเท่านั้น พักผ่อนสักระยะ
 ก็หายดี" ส่องแต่โบกมือ "เรื่องนี้ถือว่าให้บทเรียนแก่นาง อีกหน่อยจะได้
 รู้จักสำรวมตนบ้าง" ขบคิดแล้วเอ่ยว่า "เจ้าพักผอนอยู่ในวังเถอะ ประเดี๋ยว
 เราจะให้ขันทีไปถ่ายทอดราชโองการที่จวนแม่ทัพ แต่งตั้งเงินซื้อเป็น
 หมออิสระขั้นสี่ นับแต่นี้ไปสามารถรักษาคนป่วยได้ตามใจต้องการ และ
 ถือโอกาสแจ้งข่าวแทนเจ้าด้วย"

หลบอยู่ในวังจนถึงกลางคืนค่อยกลับไป พวกรุ่นนี้ส่งองค์หญิงหก

ออกเดินทางแต่เช้า สุธินผู้เฒ่าคิดจะใช้ความกตัญญูบังคับเส้นจซึ่งออกไปจับคนก็ไม่มีเวลาแล้ว

ฝ่าบาทตัดสินพระทัยแน่วแน่ไม่ให้เขาสอดมือเข้ายุ่ง เส้นจซึ่งเองก็จนปัญญา กำลังจะลุกขึ้น สีน้าพลันชะงัก คิดได้ว่าดูเหมือนเมื่อครู่นี้ สองเต้จะทรงมีราชโองการอนุญาตให้เงินสือเหนียงเป็นหมอรักษาคณได้ตามใจชอบ

"ขอฝ่าบาทโปรดทรงเก็บรับสิ่งคืนกลับไปด้วยพะยะค่ะ" เขาโขกศีรษะขอรับรอง "เงินสือเป็นสตรี การเป็นหมอย่อมเป็นเรื่องผิดชนบธรรมเนียม" เหลวไหลลั่นดี ขึ้นเขาปล่อยให้สองเต้มีราชโองการอย่างนี้จริงๆ ไม่ถึงสามวันเงินสือเหนียงต้องเหน็ดเหนื่อยจนตายแน่!

ด้วยคิดไม่ถึงว่าเขาจะขัดขวางเงินสือเหนียงไม่ให้เป็นหมอ สองเต้ตะลึงงันอยู่นาน "เราได้ยินว่าเจ้าเคยพานางเข้าไปเป็นหมอในค่ายทหาร อยู่สองเดือนกว่าโดยให้แต่งกายเป็นบุรุษ" สองเต้ย่นถามเมื่อนึกขึ้นได้ "ตอนนั้นโฉนเจ้าจึงไม่บอกว่าผิดชนบธรรมเนียม"

การที่หลูจวินเรียกนางว่า 'อาจารย์' ต่อหน้าทุกคนทำให้เรื่องที่เงินสือเหนียงเคยเป็นหมออยู่ในค่ายทหารไม่ใช่ความลับอีกต่อไป โดยเฉพาะเรื่องที่นางต่อมือให้เงินสือชานซึ่งถูกแพร่ออกไปจนกลายเป็นเรื่องอื้อฉาว

"เออ..." เส้นจซึ่งหน้าแดงเมื่อถูกเปิดเผยจุดอ่อน เหยยอย่างตันทุ้งว่า "มารดาไม่ยากให้นางเป็นหมออีก"

สองเต้โมโหจนอยากจะทุบกำแพง วาจาที่เอ่ยไปเมื่อครู่ล้วนเปล่าประโยชน์สินะ ยังไม่ทันไรเขาก็เริ่มปกป้องสุทธินผู้เฒ่าเส้นอีกแล้ว! นานที่เดียวพระองค์จึงพรวลมหายใจออกมาและตอบโต้ะดังปัง "เรา

จะออกราชโองการให้นางเป็นหมอได้อย่างเปิดเผย ดูซิว่ามารดาเจ้าจะกล้าฝ่าฝืนราชโองการอีกหรือไม่!"

ฝ่าบาททรงตัดสินพระทัยแน่วแน่แล้ว เส้นจันซึ่งคุกเข่าอยู่นานสุดท้ายก็ดพันพุดว่า "ความไร้สามารถเป็นคุณธรรมอย่างหนึ่งของสตรีนางเป็นภรรยาของกระหม่อม เป็นสะใภ้ของมารดา" นี่หาใช่ครั้งแรกที่เขาเถียงฝ่าบาทโดยไม่ฟังเหตุผล วันนี้เขาจะต้องค้านจนถึงที่สุด "ในฐานะภรรยา เงินซื้อต้องซื้อฟังคำสั่งของมารดาพะยะค่ะ!"

เงินซื้อเหินร่างกายอ่อนแอเกินไป มิอาจเป็นหมอได้อีกแล้ว วันนี้ต่อให้ต้องตาย เขาก็มิอาจยอมให้ฮ่องเต้ประกาศราชโองการฉบับนี้ออกไป!

ฮ่องเต้โมโหจนเหลือกตา "เจ้าไม่ยอมให้นางเป็นหมอ แต่เราไม่ยอมให้วิชาแพทย์ของนางถูกกลบฝังและถูกคนรุ่นหลังก่นด่า!" หากเขามีราชโองการสั่งห้ามไม่ให้นางเป็นหมอ คนที่ป่วยไข้แต่ไม่รู้จะหาหมอที่ใดมารักษาจะต้องสาปแช่งฮ่องเต้อย่างเขาและบรรพบุรุษสิบแปดชั่วโคตรแน่นอน! เขาไม่โง่สักหน่อย เรื่องชั่วช้าแบบนี้ เขาไม่ทำหรอก!

ที่สำคัญกว่านั้นคือเขาต้องการอาศัยเรื่องนี้ยกเงินซื้อเหินยให้เป็นแบบอย่าง ทำให้สตรีทั้งหลายแย่งกันเอาอย่างนาง

"เช่นนั้นฝ่าบาททรงไม่ต้องออกราชโองการใดๆ ทั้งสิ้น กระหม่อมไม่ต้องการรับยศถาบรรดาศักดิ์ครั้งนี้" เส้นจันชิงหน้าบึ้ง "ถึงอย่างไรสตรีเป็นหมอก็เป็นเรื่องผิดจรรยา ได้หล้ามิอาจยอมรับได้!"

เขาใจกล้าบ้าบิ่นมากขึ้นทุกวันแล้ว ถึงขั้นกล้าก้าวท้าวการออกราชโองการของฮ่องเต้!

"หากเจ้าบอกว่าไม่ให้ออกราชโองการเราก็ไม่ออก แล้วเราจะเป็น

ฮ่องเต้ไปทำไม!" หน้าอกของฮ่องเต้สะท้อนขึ้นลงขณะพ่นลมหายใจหนักๆ "เราไม่ได้มอบยศให้เจ้า เรามอบยศให้เงินซื้อต่างหาก!" พระองค์หันไปเรียกฟูกง "ไป ไปแก้ราชอาณาจักรแต่งตั้งเงินซื้อ เขียนว่า..." พระองค์ขบคิดครู่หนึ่ง "แต่งตั้งเงินซื้อเป็นหมอสิสระยะสั้นสี่ ห้ามพระราชวงศ์และขุนนางบังคับให้เงินซื้อตรวจโรคให้ ผู้ที่ต้องการให้เงินซื้อรักษาโรคต้องได้รับความเห็นชอบจากแม่ทัพเสียก่อน!" ในเมื่อไม่ยอมให้เงินซื้อเห็นชอบ รักษาโรคให้คนป่วย เรื่องล่วงเกินผู้อื่นเช่นนี้ให้เขาเป็นคนทำเองแล้วกัน

หลังแก้ราชอาณาจักรเสร็จ ฮ่องเต้มองเส้นจิ้งจอกอย่างสุขใจในความทุกข์ของผู้อื่น รวากับมองเห็นว่าในอนาคตอันใกล้นี้ เส้นจิ้งจอกจะต้องถูกคนป่วยรุมล้อมโจมตี สถานการณ์เช่นนี้ช่างสะใจเขาดีแท้!

ความหงุดหงิดในใจพลันหายไปเป็นปลิดทิ้ง เห็นสีหน้าผ่อนคลายของเส้นจิ้งจอกแล้ว ฮ่องเต้รู้สึกดีดังตารอให้ถึงวันนั้น องค์หญิงหยกยังไม่ถูกส่งไปแคว้นฉี เขาก็เฝ้ารอวันที่เส้นจิ้งจอกจะกลับมาเสียแล้ว

รอรจนฟูกงงเดินออกไปจากโต๊ะมังกร เห็นเส้นจิ้งจอกที่ยังคุกเข่าอยู่ที่เดิม ฮ่องเต้หน้าบึ้ง ตะโกนฝ่ายอย่างแรงหนึ่งที "ราชอาณาจักรก็แก้ไขแล้ว เจ้ายังไม่เลิกใช้อีกหรือ!" หากคิดจะให้เขาแก้อีกครั้ง ผันไปเถอะ "ลุกขึ้นตามเราไปที่ตำหนักเจียวไท่พบทูตแคว้นฉี" บ่ายวันนี้ไม่ว่าอย่างไรเขาก็ต้องจับลาดื้อตัวนี้มาอยู่ข้างกาย

เส้นจิ้งจอกขี้อายให้ฝ่าบาท "หมอนินตำหนักก็เหยิงไม่จากไปไหน กระหม่อมขอร้องฝ่าบาทให้ทรงออกราชโองการสั่งให้พวกเขาตรวจชีพจรให้สุหนินด้วยพะยะค่ะ!" หมอหลวงมารวมตัวกันตั้งมากมาย ไม่นานอาจคิดหาหนทางรักษานางได้

สองต้องไปชั่วคราว ก่อนจะหันไปสั่งชั้นที่ให้ถ่ายทอดราขโองการ

ครั้นได้อินว่าเส้นจันซึ่งถูกสองเตี๋ยงตัวอยู่ในวัง มีอาจนาทหารไปจับคนที่ทำร้ายตนได้ สุนทรินผู้เฒ่าก็ปัดขามยาที่ปี่เยวียยกเข้ามาจนหกและเป็นลมล้มตึงไป

นางแพศยาได้รับแต่งตั้งเป็นหมออิสระชั้นสี่? อีกทั้งยังได้รับพระราชทานสิ่งของที่เป็ญสัญลักษณ์แทนตัวองค์หญิง...หยกประดับอิสรียาภรณ์เขียวครามล้ำค่า!

มองแผ่นหลังของชั้นที่ผู้ถ่ายทอดราขโองการจากไปอย่างรีบร้อนแล้ว ทรวงอกของจู่ซิ่นก็เหมือนถูกยึดด้วยผ้าชีวี่ ทั้งพะอืดพะอมและอัดอั้นจนหายใจไม่ออก

ถูกเปิดโปงฐานะต่อหน้าทุกคน ถูกลั่นกลองร้องทุกข์ที่ประตูคูเหมิน นี่ล้วนเป็นแผนการที่นางคิดขึ้นอย่างรอบคอบ แม้จะไม่ตาย แต่เงินສື່ເນື່ອງก็ควรถูกหย่าและไล่ออกจากบ้าน ถูกคนรุ่นหลังก่นด่าไปอีกหมื่นปี...

ไฉนจึงกลายเป็นเช่นนี้ได้ นี่มันอะไรกันแน่ เกิดความผิดพลาดขึ้นตรงไหนกัน!

ไฉนจึงดูเหมือน...ดูเหมือน...ความพยายามของนางกับสุนทรินผู้เฒ่าล้วนเป็นการตัดชุดแต่งงานให้ผู้อื่น สร้างชื่อเสียงให้เงินສື່ເນື່ອງ ทำให้เงินສື່ເນື່ອງได้เลื่อนยศและกวาดทรัพย์สินเงินทองมากมายกลับเมืองคู่ทองอย่างสง่าผ่าเผย

เช้าวันที่เก้าเดือนสี่ ท้องฟ้าทอดยาวไร้เมฆบดบัง

ขบวนราชรถหรรหรา ธงหลากสีโบกสะบัด ขบวนส่งตัวองค์หญิงหก
คูยิ่งใหญ่เกรียงไกร เอิกเกริกงดงาม กลุ่มคนเบียดเสียดเคลื่อนไหวไป
ข้างหน้า เส้นจางซึ่งสวมชุดเกราะสีหน้าเฉียบขาดเยือกเย็นหันกลับมาอย่าง
ครุ่นคิด

ในที่สุดก็เห็นเงาร่างที่คุ้นเคยยืนอยู่บนหอชมจันทร์ที่ตั้งอยู่ท่ามกลาง
อาคารและตำหนักมากมาย ใบหน้าเฉียบคมพลันอ่อนโยนลง มุมปากเขา
โค้งขึ้น

ด้วยเกรงว่าเขาจะฝ่าฝืนรับสั่งออกจากวังไปจับคนระบายนโทษะให้
สูญสิ้นผู้เฒ่า เมื่อวานฝ่าบาทจึงทรงให้เขาอยู่ข้างกายพระองค์ตลอดเวลา
ทำให้เขาไม่มีโอกาสไปอำลานางก่อนออกเดินทาง ยังคิดว่าจะไม่ได้พบ
นางแล้วเสียอีก แต่นางกลับมาส่งเขา เห็นเงาร่างแบบบางพยายามมอง
มาทางนี้ ความอบอุ่นระลอกหนึ่งไหลผ่านหัวใจ ชายหนุ่มเอ่ยในใจ

สี่อเหนียง รอช้า ข้าจะต้องนำบัวหิมะกลับมาให้เจ้าให้ได้

บรรดาหมอหลวงจับชีพจรของเงินสี่อเหนียงแล้วต่างไร้หนทาง
รักษา แต่ลู่อวี่เอ่ยถึงบัวหิมะชนิดหนึ่งบนภูเขาน้ำแข็งทางตอนเหนือ
ของแคว้นฉี บอกว่ามีสรรพคุณขับไล่ไอเย็น บำรุงโลหิต ให้เขาถือโอกาส
เด็กกลับมาลองดู

ฝ่ายเงินสี่อเหนียงยืนมองอยู่บนหอชมจันทร์พลันจามออกมา

องค์หญิงแต่งงานจัดพิธียิ่งใหญ่ไม่ธรรมดา สิ่งที่เคยเห็นในละคร
เมื่อชาติก่อนมีอาจนำมาเปรียบเทียบกับความเอิกเกริกตรงหน้านี้ได้จริง ๆ
น่าเสียดายที่ราชรถสี่เหลี่องอร่ามถูกปิดบังไว้อย่างแน่นหนา ทำให้นาง
มองไม่เห็นเจ้าสาวที่แต่งตัวเต็มยศ

นางอยู่ในวังต่ออีกสามวัน รอจนองค์ชายเจ็ดลงจากเตียงมาเดินได้แล้ว ช่างแต่จึงมีรับสั่งด้วยองค์เองให้จี้ไหวเฟิงและองครักษ์คนอื่นๆ คุ่มกันเงินสื่อเหนียงกลับเมืองคู่ถง

นอกจากพวกชายาจี๋กับตงจี๋แล้ว คนที่รอรับนางอยู่หน้าประตูบ้านบรรพบุรุษยังมีอีกคนที่เป็นหน้าใหม่...เผิงสื่อซาน มือขวาของเขาพันผ้าพันแผลคล้องอยู่กับคอ

"ผู้น้อยคารวะนายหญิง" พอเห็นเงินสื่อเหนียงลงจากรถม้า เขาคุกเข่าลงทันที ทำเอาเงินสื่อเหนียงสะดุ้งโหยง

"เจ้ารีบลุกขึ้น" ด้วยไม่สะดวกจะเข้าไปพุง เงินสื่อเหนียงจึงก้มหน้ามองเผิงสื่อซาน "เจ้าไม่ต้องเรียกข้าว่านายหญิง เรียกว่าสุหยินก็พอ" นางหันไปส่งสายตาให้จี้ไหวเฟิงเข้าไปพุงเขา

เผิงสื่อซานผลัดจี้ไหวเฟิงออก "สุหยินช่วยชีวิตผู้น้อยไว้ นับแต่นั้นไปชีวิตของผู้น้อยย่อมเป็นของท่าน" เพื่อต่อมือข้างนี้ของเธอ เงินสื่อเหนียงหมดสติไปถึงสองวันสองคืน นางใช้ชีวิตตนเองกู้มือข้างนี้ของเขากลับมาเดิมทีนี้เป็นธรรมเนียมปฏิบัติของชาวยุทธอยู่แล้ว พอรู้ว่าเงินสื่อเหนียงมีชีวิตอยู่ได้อีกไม่นาน เผิงสื่อซานจึงยืนยันกรานในความคิดของตนเองหนักแน่น หากพลาดโอกาสนี้ไป ชาตินี้เขาจะไม่มีโอกาสตอบแทนบุญคุณนางอีกแล้ว

จะอย่างไรก็ฝ่ายก็เป็นทหารรักของเส้นจงซึ่งเห็นเขาไม่ยอมลุกขึ้นจี้ไหวเฟิงจึงไม่สะดวกจะดูเขาขึ้นมา จึงหันไปมองเงินสื่อเหนียงแทน

เงินสื่อเหนียงขมวดคิ้ว เหลวไหล ให้นางรับคนของเส้นจงซึ่งเป็นลูกน้อง ขึ้นนางเชื่อเขาจริง วันใดเขาทรยศนาง นางยังไม่รู้ตัวด้วยซ้ำ

"จะเรียกข้าว่านายหญิง เจ้าก็ต้องจงรักภักดีกับข้าเพียงคนเดียว!"
 เงินสื่อเหนียงเอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงเย็นชา "แม้จะเป็นคำสั่งของท่านแม่ทัพ
 ก็มิอาจมีอำนาจเหนือข้า!" นางมองเผิงสื่อซานเงียบๆ "หากเจ้าทำไม่ได้
 ก็อย่ามาเรียกข้าว่านายหญิง!" พุดจบเงินสื่อเหนียงก็ก้าวเท้าเดินผ่านเขา
 เข้าไปในบ้าน

เส้นจางซึ่งไม่เคยใจอ่อนเวลาลงโทษคนทรยศ สร้างความลำบากใจ
 ให้เขาเช่นนั้น เขาน่าจะถอดใจได้เสียที

เสียงอุทานของทุกคนดังขึ้นระลอกหนึ่ง พวกเขาเหล่านั้นนอกจาก
 พวกจี้ไหเวเฟิงแล้วล้วนแต่เป็นทหารองครักษ์ของเส้นจางซึ่ง เห็นเงินสื่อเหนียง
 ล่อหลอกให้เผิงสื่อซานทรยศเส้นจางซึ่งต่อหน้าทุกคนอย่างโจ่งแจ้งเช่นนี้
 ต่างตระหนกจนพูดไม่ออก

"ท่านแม่ทัพเป็นผู้มีพระคุณของผู้น้อย ผู้น้อยมิอาจทำเรื่องที่ เป็นภัย
 ต่อท่านแม่ทัพได้" เหนือความคาดหมาย ท่ามกลางสายตาดกตะลึงของ
 ทุกคน เผิงสื่อซานเอ่ยซ้ำๆ "แต่ผู้น้อยขอสาบานว่านับแต่วันนี้ไปจะ
 จงรักภักดีกับนายหญิงแต่เพียงผู้เดียว ขอเพียงมิใช่การทำร้ายท่านแม่ทัพ
 ตั้งแต่นี้ไปขอเพียงนายหญิงมีคำสั่ง ผู้น้อยจะทำตามแม้ต้องแลกด้วย
 ชีวิต!"

เงินสื่อเหนียงค่อยๆ หันกลับมา เผิงสื่อซานคุกเข่าหันหลังให้นาง
 ไม่ขยับอยู่ที่เดิม สายตาดลากลหลายพุ่งไปที่เขา ทั้งตื่นตะลึง ไม่เข้าใจ
 โกรธเคือง เห็นใจ เป็นห่วง... ซ้ำก่อน ไฉนจึงมีสายตาดูเห็นใจและเป็นห่วง
 ด้วยละ ทุกคนล้วนเป็นทหารองครักษ์ของเส้นจางซึ่ง บัดนี้เห็นว่ามีคน
 จะเอาใจออกห่างท่านแม่ทัพและให้สัตย์สาบานว่าจะจงรักภักดีกับคนอื่น

ความโกรธเคืองนางสามารถเข้าใจได้ แต่ใจคนเหล่านี้ถึงใช้แววตาเห็นใจมองฝั่งสื่อชาน เป็นเพราะเป็นห่วงกลัวเขาจะถูกสตรีคนหนึ่งปฏิเสธ และต้องขายหน้าอย่างนั้นหรือ

พอคิดอีกที เงินสื่อเหนียงเข้าใจโดยพลัน นั่นสิ วันนี้เขาให้สัตย์สาบานต่อหน้าทุกคนยอมเท่ากับทรยศเส้นจงซึ่ง ไม่ว่านางจะตกลงหรือไม่ เส้นจงซึ่งกลับมาแล้วย่อมไม่ละเว้นเขาแน่ คิดได้ดังนี้เงินสื่อเหนียงพลันรู้สึกภาคภูมิใจ หากแม้แต่คนซื่อสัตย์ภักดีที่ส่งตนเองมาถึงหน้าบ้านนางยังไม่กล้ารับ ยังปกป้องไม่ได้ อีกหน่อยใครจะกล้าติดตามนางอีกเล่า

องค์กรักษ์ส่วนใหญ่ในบ้านบรรพบุรุษล้วนเป็นคนของเส้นจงซึ่ง แม้แต่พวกจิ๋วเหวเฟิงยังมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับเขา บัดนี้นางไปไหนมาไหนอย่างหรูหรา มีข้ารับใช้และบริวารห้อมล้อมเต็มไปหมด ดูแล้วสูงส่งมีเกียรติก็จริง แต่กลับไม่มีคนของตนเองเลยสักคน!

นางไม่มีรากฐานแม้แต่คนเดียว ดูสง่างามเกรงขาม แต่แท้จริงแล้วกลับเหมือนหอยที่สร้างอยู่กลางอากาศ เหมือนเมืองที่ก่ออยู่บนกองทรายเท่านั้น วันใดหากทำให้เส้นจงซึ่งโกรธ เขาไม่พอใจนางขึ้นมา นางยอมพังครืน เจียนเหวินเจียนอู่เติบโตใหญ่ขึ้นทุกวัน ตอนนี้นางควรสร้างรากฐานของตนเองได้แล้ว ถึงเวลาที่จะรับคนชุดใหม่ที่จงรักภักดีกับตนเอาไว้ให้คอยปกป้องพวกเขาทั้งสองหลังจากที่นางจากโลกนี้ไป

"ได้!" คิดเช่นนี้ เงินสื่อเหนียงจึงผงกศีรษะอย่างเด็ดเดี่ยว "เจ้าลูกขึ้นเถอะ"

การสร้างรากฐานให้เจียนเหวินเจียนอู่ เริ่มจากการรับทหารคนโปรดที่สุดของเส้นจงซึ่งก่อนก็แล้วกัน

อย่างเข้าสู่ช่วงไถพรวนดินในฤดูใบไม้ผลิ เนื่องจากก่อนหน้านี้ไม่มีเงินเดิมทีจึงคิดจะปล่อยเช่าที่นาสามร้อยจิง แต่พอได้ทองก้อนเล็กๆ จากเส้นจิงมาหนึ่งถุง บวกกับรางวัลที่ได้รับจากวังต่างๆ หลังจากรักษาโรคขององค์ชายเจ็ด เงินสี่เหินยงจึงตัดสินใจจะทันหันว่าจะเก็บไว้เพาะปลูกเองและจะปลูกสมุนไพรทั้งหมด

นางลงนามในสัญญาสั่งซื้อยาชาฉบับแรกกับหลวจินเป็นมูลค่าห้าหมื่นตำลึง เนื่องจากสัญญาามีมูลค่าสูง อีกทั้งยายายังเป็นที่ต้องการในระยะยาว เงินสี่เหินยงเกรงว่าพ่อค้าสมุนไพรจะถือโอกาสนี้โก่งราคาสมุนไพร ในเงื่อนไขที่พอทำได้ การเพาะปลูกสมุนไพรเองจึงเป็นสิ่งที่จำเป็น

แม้จะรู้เรื่องยา แต่เงินสี่เหินยงปลูกสมุนไพรไม่เป็นจริงๆ นางให้หลี่ฉางเหอไปสืบดู ในเมืองอู่ถงก็ไม่มีผู้ใดปลูกสมุนไพรเป็นเช่นกัน สุดท้ายได้หลี่ฉี่เป็นผู้ติดต่อพ่อค้าสมุนไพรหาด้วยอดฝีมือในการปลูกสมุนไพรมาได้คนหนึ่ง เขาแซ่เฉิง นามเฉิงชวิน อายุสี่สิบกว่า เป็นคนสุขุมหนักแน่น หลังจากพูดคุยกันกว่าหนึ่งชั่วโมง เงินสี่เหินยงรู้สึกตกใจในความเจนจัดในลักษณะพิเศษของสมุนไพรชนิดต่างๆ จึงว่าจ้างเขาทันที และยกที่นาสามร้อยจิงให้เขาเป็นผู้ดูแลทั้งหมด

ทำแปลงสมุนไพร ปรุ้งยาปลูกกลอน เพิ่มเครื่องมือในการผลิตยาชา รับคนงาน ตรวจการบ้านของเจียนเหวินเจียนอู่ โชคดีที่แม่สุรานะของหมอลเจียนจะเปิดเผยแล้ว แต่กลับมีน้อยคนนักที่รู้ว่านางอาศัยอยู่ในเมืองอู่ถง พวกที่ชื่นชมในชื่อเสียงนางและมาขอให้รักษาโรคล้วนวนเวียนอยู่นอกจวนแม่ทัพ ทางบ้านบรรพบุรุษค่อนข้างเงียบสงบ ทว่าแม้จะเป็นเช่นนั้น

เงินสือเหนียงก็ยั้งอยู่พักใหญ่

พริบตาเดียวผิงอันก็ครบเดือนแล้ว สีเขียวออกเดือนและอุ้มผิงอัน
'กลับบ้าน' แต่เข้าตรู่

ในฐานะคนบ้านเดิมเพียงคนเดียว เงินสือเหนียงเตรียมชุดเด็ก
กุญแจอายุยีน ป้ายทองแดงคล้องด้ายห้าสีเอาไว้แล้ว

"นิ้วเล็กผอมยิ่งกว่ารูปหอมเสียอีก..."

"ทำไมถึงไม่มีฟันล่ะ"

"..."

เห็นเงินสือเหนียงดีใจ บรรดาสาวใช้จึงล่อมวงเข้ามา สาวใช้
หลายคนเพิ่งเคยเห็นทารกเล็กๆ เป็นครั้งแรก ต่างอยากรู้อยากเห็น
อย่างกับอะไร

แม้แต่เรื่องที่เด็กไม่มีฟันก็ไม่ว่า? เงินสือเหนียงนึกขึ้น คิดดูแล้ว
จึงเข้าใจ สมัยโบราณไม่มีเครื่องมือสื่อสารอย่างโทรศัพท์หรืออินเทอร์เน็ต
ไม่เหมือนเด็กสมัยปัจจุบันที่โตเร็ว พวกเขาไม่รู้แม้แต่หนังสือด้วยซ้ำ
ความรู้ของเด็กสมัยโบราณล้วนมาจากการพบเห็นเองหรือพ่อแม่เป็น
คนสอนให้ หากที่บ้านไม่มีน้องชายน้องสาว ไม่รู้เรื่องนี้ย่อมปกติ

"เด็กเพิ่งจะครบเดือน ต้องห้าถึงหกเดือนก่อนถึงจะมีฟัน!" เงินสือเหนียง
จับมือเล็กของผิงอันพลางหยอกล้อ "ฟันยังไม่ขึ้น เจ้าถูกพี่สาวหัวเราะ
แล้ว...รีบๆ โดนนะ!"

ผิงอันกำนิ้วของเงินสือเหนียงไว้และส่งเสียง "อา...อา..." ขาเล็ก
ทั้งสองข้างยกตามขึ้นมาด้วย ทั้งย่ำทั้งถีบ ทำเอาบรรดาสาวใช้หัวเราะคิก

"ฟันแดงบนตัวยังคงอยู่หรือไม่" เงินสือเหนียงเงยหน้าถามสีเขียวย

พอได้ยินว่าเรื่องที่เงินສິ້ອເນື່ອງเป็นหมอกถูกเปิดเผย สีเขียวร้อนใจจนหน้าท้องกับต้นขามีผื่นแดงขึ้นเป็นวงกว้าง คันเคอะแอะแทบทนไม่ไหว

"ทายาที่สูหยินปรุงให้ก็ไม่คันถึงเพียงนั้นอีกแล้วเจ้าคะ" สีเขียวเปิดเสื้อให้เงินສິ້ອເນື່ອງดู "แต่ยังไม่หายไปเสียที"

"ผิงอันต้องกินนม ข้าจึงไม่กล้าให้เจ้ากินยาน้ำ ยาทาภายนอกออกฤทธิ์ช้าหน่อย เจ้าอดทนเอาหน่อยนะ" เงินສິ້ອເນື່ອງก้มหน้าตรวຈຸ "อีกไม่นานก็จะหายไปเอง"

"บ่าวทราบเจ้าคะ" สีเขียวหน้าแดงเรื่อ เปี่ยมไปด้วยรัศมีของคนเป็นแม่ "ท่านแม่กลัวว่าบ่าวจะไม่มีน้ำนม ทำให้ผิงอันหิว เลยบังคับให้บ่าวดื่มน้ำแกงไก่ทุกวัน" นางเงยหน้ามองเงินສິ້ອເນື່ອງ "บ่าวอ้วนขึ้นอีกแล้ว" พอคิดถึงเรือนร่างในอดีต ใบหน้าก็หมองลง "พอคิดว่าจะมาหาสูหยิน เมื่อวานตอนอยู่บ้านบ่าวลองแล้วลองอีก เสื้อผ้าที่แต่ก่อนใส่ได้ตอนนี้ใส่ไม่ได้เลยสักตัว" นางมองรูปร่างอวบอ้วนแอ่นของเงินສິ້ອເນື່ອງ ด้วยแวตາอิจຈາ เจียนเหวินเจียนลู่โตขนาดนี้แล้ว สูหยินยังดูเหมือนแม่นางน้อยอย่างไรอย่างนั้น!

หากเป็นเหมือนนางในตอนนี มองปราดเดียวก็รู้ว่าเป็นแม่คนเส้นจงซึ่งคงสงสัยแต่แรกแล้วว่าเงินສິ້ອເນື່ອງเคยให้กำเนิดบุตร

"ไม่ป่วยไม่ใช่ยอมดีกว่าอะไรทั้งนั้น!" เห็นสีเขียวอิจຈາตนเองเงินສິ້ອເນື່ອງค้อนอีกฝ่าย "รอเด็กโตขึ้นอีกหน่อยยอมผอมลงเอง เจ้าอย่าเอาแต่คิดฟุ้งซ่าน มีชีวิตอยู่ท่ามกลางวาสนายังไม่รู้ตัวอีก!" หากเลือกได้นางยอมมีรูปโฉมอัปลักษณ์แลกกับสุขภาพที่แข็งแรง!

สีเขียวแลบลิ้น "บ่าว..."

กำลังจะพูด หลีฉางให้กลับมารองร้อนรน ไม่รอให้สาวใช้เข้ามา รายงานก็เคาะประตูเข้ามาทันที "ฮูหยิน..." เห็นในห้องเต็มไปด้วยสาวใช้น้ำเสียงพลันชะงัก

สี่เชวียตกใจ หันไปมองเงินสือเหนียง

"พวกเจ้าออกไปเถอะ" เงินสือเหนียงไล่สาวใช้ออกไปและหันกลับไปถาม "เกิดอะไรขึ้นอีกแล้ว"

"คู่เกอก่อเรื่องแล้วขอรับ!" หลีฉางให้มองเงินสือเหนียงอย่างตกตื่น "จีไหวเฟิงเฝ้าดูอยู่ที่นั่น สั่งให้ปาวมาเชิญท่านไปขอรับ"

เงินสือเหนียงลุกพรวดทันใด "เขาเป็นอะไร"

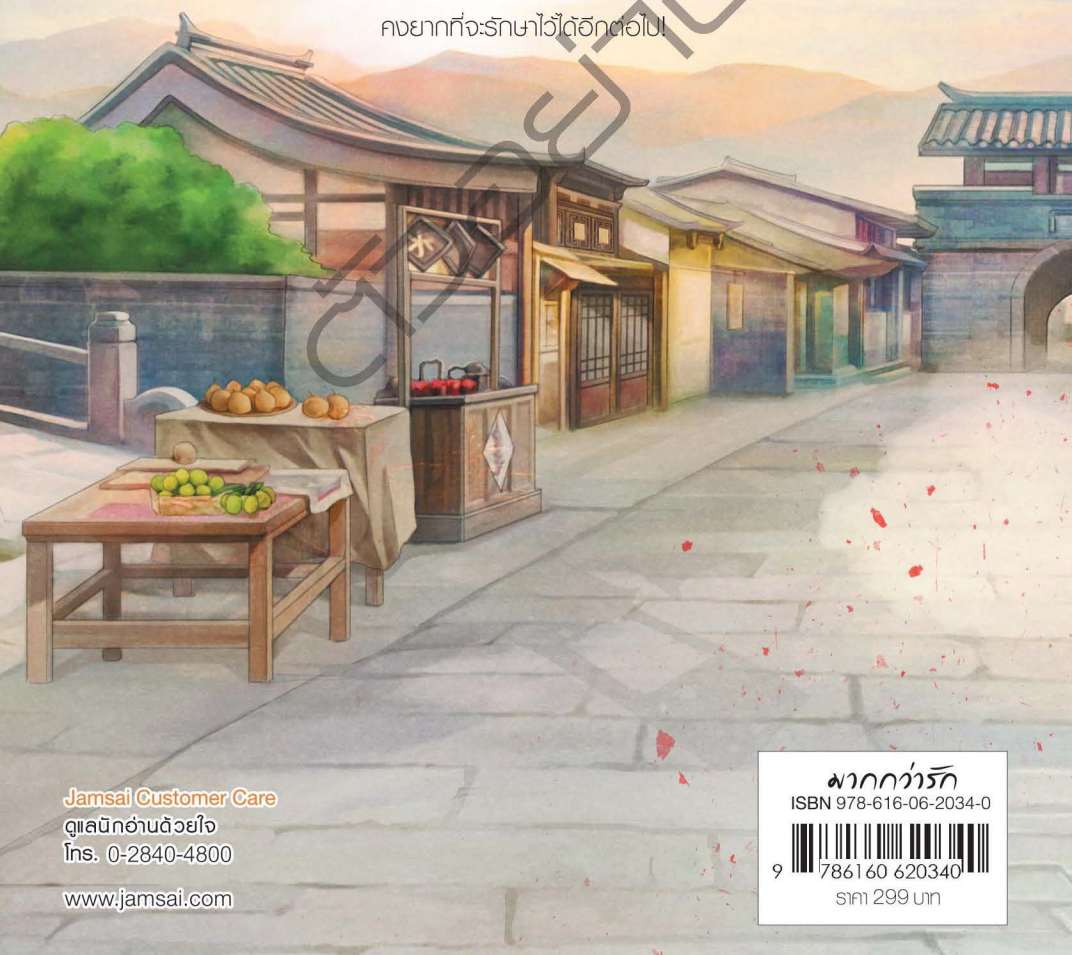
"เขา...เขานำคน...ไปขวางประตู..." หลีฉางให้อีกอักอ้าอึ้ง ยิ่งร้อนใจ ยิ่งพูดจาไม่ชัดเจน "ฮูหยินไปดูที่ตัวเองขอรับ!"

สถานศึกษาสกุลหลีเป็นสถานศึกษาเพียงแห่งเดียวในเมืองอู่ถู่ ในเมืองอู่ถู่ นอกจากลูกคนรวยที่จ้างอาจารย์ไปสอนหนังสือที่บ้านแล้ว ลูกคนจนส่วนใหญ่ล้วนถูกส่งไปเรียนหนังสือที่นั่น มีตั้งแต่เด็กห้าหกขวบ จนถึงสิบกว่าขวบ มีนักเรียนทั้งหมดสามสิบกว่าคน ทุกคนมารวมตัวกัน อยู่ในลานบ้านพร้อมเสียงเอะอะโวยวาย

เจียนเหวินเจียนอู่กับเด็กชายรูปร่างกำยำสองคนเฝ้าอยู่หน้าประตู สถานศึกษาขณะเผชิญหน้ากับอาจารย์หลีหมิ่นเจียง นอกสถานศึกษา มีผู้คนมาชุมนุมมากมาย

"...แข็งข้อ แข็งข้อ แข็งข้อกันหมดแล้ว!" หลีหมิ่นเจียงโมโหจน มีอันเสนา หนวดชี้ขึ้นมา "รังแกอาจารย์ ลบหลู่อาจารย์ ฝ่าฝืนคุณธรรม

‘โรงพยาบาลหุ่น’ จำต้องถือกำเนิด!
เงินสือเหนียงทั้งขัดธำโสมการ
และฟ้าฟันต่อขัดจำกัดของเส้นจงซึ่งยิ่งนัก!
แต่ที่นางทำเช่นนี้ก็เพราะถูกบีบบังคับจากอุหญิงผู้เฒ่าเส้นและดูฮั่นอ้อ
นางไม่มีทางเลือก และไม้อางทำให้เส้นจงซึ่งเริ่อ
เรื่องก็สตรึงจากจวนแม่ทัพทั้งสองทำกับนางได้โดยง่าย
อีกทั้งเรื่องของเหวินเกออุ่เกอก็มีอาจปิดบังให้เป็นเพียง ‘ความลับ’ อีกแล้ว
คำขอร้องของนางมิได้มีความสำคัญอันใดต่อเส้นจงซึ่ง
เขายังคงคิดจะพราดลูกจากนางไป
เรื่องราวทาโถมลงมาเช่นนี้
ชีวิตของนางที่อ่อนแอราวดอกทานของนาง
คงยากที่จะรักษาไว้ได้อีกต่อไป!

Jamsai Customer Care

ดูเล่มนี้ก่อนด้วยใจ

โทร. 0-2840-4800

www.jamsai.com

พากกว่ารัก

ISBN 978-616-06-2034-0

9

786160 620340

ราคา 299 บาท